

hed, hvis ikke vi i vores samfund griber ind i den ny tid og former en klar politik. Det er samtidig en stor, stor udfordring for alle samfund, for alle folk.

Hvis vi ikke samles i en ny global strategi, risikerer vi, at konsekvenserne vil være brutale for dem, der ikke er så privilegerede som os. Vi kan ikke bare lade stå til og tro, at markedet er et lukket kredsløb, der består af anonyme og usynlige hænder, og heldigvis er det jo heller ikke kommet så vidt, at markedet er gjort til den højeste moral i vort samfund. Det skal fortsat, som jeg har sagt det, være menneskets tjener og ikke dets herre.

Pendulet, føler jeg, har i for lang tid svinget i den forkerte retning globalt set. Internationalt er det nu tid at gøre en anstrengelse for, at det svinger i den rigtige retning igen. Retfærdighed skal være nøgleordet, både i Danmark og globalt set, og lige så stærkt nøglen til helhed i liv og fremtid for den enkelte.

Jeg husker også, og jeg tror, at mange husker, at bag de mange, mange nye arbejdspladser, der er blevet skabt i Danmark i de seneste 8 år, skjuler der sig også meget store bruttobevægelser.

Den ny verden er jo en verden, hvor gamle arbejdspladser udskiftes med nye. Og når et menneske på en fabrik får at vide, at nu skal der fyres så og så mange medarbejdere, så har jeg ofte set en afmagtsfornemmelse brede sig hos folk, der ikke har vidst det. Hvem har besluttet det? Hvorfor lige mig? Hvorfor fik vi ikke noget at vide i god tid? Hvornår bliver vi genansat, spørger mange sig selv. Er det globalisering, det her, at vi med så kort varsel får at vide, at nu er det sket med os, og nu er jobbet der ikke længere?

Må jeg sige, at jeg forstår godt den følelse, og det er selvfølgelig vigtigt, at vi former de rigtige svar. Sagen er jo, at i vort land er gamle job udskiftet med nye i de seneste 8 år – og godt nok for det. Havde vi holdt os til den gamle teknik, havde vi risikeret endnu større arbejdsløshed. Vi har i stedet for rustet mennesker til forandring gennem efteruddannelse og uddannelse, så man kan tage de nye job.

Det er vores holdning, at det ikke fortsat alene skal ske i Danmark, men være en del af vores internationale strategi, og jeg føler, vi har gode muligheder herfor, og jeg føler måske især med den samlede regering, at vi med det europæiske samarbejde har ekstra gode muligheder for at forme et nyt svar.

Må jeg minde Folketinget om, at vel 25 internationale virksomheder globalt i dag kontrolle-

rer over halvdelen af verdenshandelen. Tænk engang, at i disse 25-26 bestyrelseslokaler træffes der afgørende beslutninger, som berører millionvis og atter millionvis af menneskers og lønmodtageres fremtid.

Der er brug for mere politik globalt set, ikke mindre politik. Der er brug for, at vi på samme måde, som vi har gjort det i Danmark, hvor vi jo igennem 100 år har opbygget et menneskelig ansigt omkring vore markeds kræfter, der blev til vores velfærdssamfund, gør os en ny anstrengelse internationalt. Det skal ikke tage 100 år.

Der er brug for at bruge vores europæiske samarbejde som afsæt derfor, og jeg glæder mig til sammen med den øvrige regering i form af vores hvidbog om det europæiske samarbejde at præsentere et bidrag til netop den ambition. Jeg ser for mig, at det europæiske samarbejde kan påtage sig et globalt lederskab både i forhold til USA, i forhold til Sydøstasien og i forhold til den tredje verdens skrigende behov for et stærkere solidarisk samarbejde.

Internationale aftaler har vi brug for, forsikrer jeg, som kan gøre op med grådigheden, når det gælder vores finansielle markeder, når det gælder de internationale skattely, når det gælder misbruget af verdens ressourcer, når det gælder solidariteten.

Jeg vil sige, at den største sikkerhedsrisiko i verden såmænd ikke er at finde hos os selv. Den største sikkerhedsrisiko i verden er, hvis vi glemmer den tredje verdens udviklingsvilkår. De fattige folks fremtid er i virkeligheden tæt forbundet med vores fremtid. Og må jeg understrege meget stærkt: Vi bliver ikke rigere af, at andre bliver fattigere. Vi bliver ikke rigere af, at andre forbliver fattige i den tredje verden. Vi bliver ikke rigere af, at forskellen mellem dem og os bliver større.

I egen interesse og først og fremmest i medmenneskelighedens interesse og solidaritetens interesse må vi fortsætte med det gode eksempel som de fremmeste, når det gælder vores ulandsbistand. Det er jo forudsætningen for, at vi kan tale med en høj og en klar stemme om de andres tilsvarende ulandsbistand. Andet kan vi ikke være bekendt.

Så længe der er hungersnød, katastrofer, sult, krigs ofre, er der desperat brug for os. Så længe der er børn, der sulter, er der desperat brug for en solidarisk ulandsbistand. Så længe der er markeder, der ikke er åbnet, så de fattige folk kan sælge deres varer, er der hårdt brug for os og for det europæiske samarbejde.